

Ἄλλοι πῶς θά ξαναπάνε,
ἄλλοι πῶς θά ξαναφύγουν,
καί τὰ χέρια τῶν κτυπάνε
καί μ' ἄφρονε τὸ στόμ' ἀνοίγουν.

Τι συζητᾷς μεγάλη
γὰρ τοὺς Γραμμωνέζους πάλι,
τί κακό, τί φασαρία.

Κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ἄλλοῦ
δὲν ἀκούεσ παρα Γυαλοῦ,
Πόρτ' Ἀρθούρ καί Μαντζουρία.

Καί πολλοὶ φωνάζουν ζήτη
'στὸν Νοτζή καί 'στὸν Κουρκού,
καί 'στὸν στρατηγὸ τὸν Ἴτο,
δηλαδὴ τὸν Θεοτόκη.

Γεμέ σου, Τόγγο, Καμμούρα, καί μεγάλε Γαμαγάτα,
καί ζητοῦν ἀπὸ τὰ νόχη καὶ τσακίσουνε τὴν γάτα.
Γραμμωνέζοι, Γραμμωνέζοι, ποὺ θαρρεῖς πῶς εἰν' ἐδῶ
Τόκμο τῆς Ἰαπωνίας, Ναγκακάκη κι' Ἰεδῶ.

Γι' αὐτὸ τώρα σ' ἐρωτοῦσα νὰ μοῦ πῆς, σοφέ γεννάδα,
μήπως διδάσκεις ἐκείνην τοῦ Μπερτολδίου τὴν φυλλάδα.
Μέσα 'στῆς Λογγοβαρίας τὸ βασίλειον ἐκείνο
εἶχε τὴν κυρὰ Μαρκόφα καί παιδί τὸν Μπερτολδῖνο.

Κι' ὁ Μπερτολδῖνος ὁ μικρὸς πῆγε σιγά σιγά
καί οἱ μὲς κλώσσας, δπως λέν, ἐκάθισε τ' αὐτά,
ἐλπίζοντας, βρε Περικλῆ, σὰν ἐξυτο κεφάλι
μὲ τὴν ἑκίη τοῦ ζεστασιὰ κλωσσόπουλα νὰ βγάλῃ.

Π. — Ἀκόμη δὲν κατάλαβα τοῦτο ὁ Μπερτολδῖνος
τί σχέϊον ἔχει μ' ἐλ' αὐτά;

Φ. — Κατάλαβε το, κτήνον.

Μὴ φαίνεσαι πολὺ πεζός,
μὴ στέκῃς πάντα σὰν χασίδς
μὲ νοῦ μπομπουμισένο...
Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

Π. —

Φ. — Αἰ σκέψεις σου κοιναί
δὲν πρέπει, κουνεῖν,
νάναί καθὼς τῶν ἑλλων
συγχρόνων παπαγάλων.

Χωρὶς κανένα φόδον, χωρὶς κανένα πάθος,
κάθε τοῦ κόσμου πράγμα μελετᾷ κατὰ βάθος.
Ἐρεῖνα καί θά νοήσης, Ῥωμαῖκο κεφάλι,
πῶς σ' ἔλα μία σχέσις ὑφίσταται μεγάλη.

Π. — Πάψε βλακείαι νὰ μοῦ λές, ἀλλέως, στραποσχέλη,
θὰ πιάσω τὸ κεφάλι σου νὰ τὸ κτυπῶ 'στὸς τοίχους...

Φ. — Μήπως κι' ὁ Χάμιλετ ὁ γνωστὸς ἀκούουν ν' ἀπαγγέλῃ
ἕνας καλὸς ἥθοσκαδς ἐκ τῆς Ἐκάδης στήχους,
μήπως κι' ἐκείνος τάχατε δὲν ἐρωτᾷ, κουτάβι:
τί σχέϊον ἔχει πρὸς αὐτὸν ἡ δουτικῆς Ἐκάδης,
κι' ἐκεῖνος πρὸς ἐκείνην,
καί τὸν πολὺν τῆς πόνον
ἐξιστορεῖ μὲ τόνον
καί τραγικὴν δόνην;

Ἰδὲ ταῦτά τῆς κλώσσας καί γρήγορα θά νοήσης
ὅτι δηλοῦν τοῦ κράτους τὰς νέας βελτιώσεις,
καί μέγας Μπερτολδῖνος
θὰ ὄχῃ πῶς εἰν' ἐκεῖνος,

ὅπου θαρρεῖ σὰν κλώσσα
ταῦτά πῶς θά ζεστάθῃ;
καί πῶς πουλάχῃ τῶσα
μέσ' ἀπ' αὐτά θά βγάθῃ.

Π. —

Τώρα καταλαβαίνω
γιατὶ τὰ λές αὐτά,
καί 'στὴν οὐσία μπαίνει,
σοφέ μου φαφλατά.

Ἔμλητος ζωηρός
κι' ὄλβιον σοδάροβς
περὶ τῶν Ἰατώνων.

Κι' αὐτό, βρε Φασουλῆ,
τὸ θέμα προκαλεῖ
συγκλίνοι καί πόνον.

Φ. —

Γιὰ τέτοια τί ρωτᾷς;
ἔπαυσε νὰ φοιτᾷς
εἰς τὰ διδασκαλεῖα.

Καί τώρα, δυστυχῆ,
σὰν πρῶτα προσοχῆ
δὲν εἶνεις στὰ βιβλία.

Καί φάσκω, φάσκεις, φάσκεῖ,
φάσκομεν, φάσκουν, φάσκετε,
καί χάσκω, χάσκεις, χάσκει,
χάσκομεν, χάσκουν, χάσκετε.

Σὲ τέτοια γὰρ καλὸ σου
μὴ χάνῃς τὸ μαρλό σου,
οὔρε νὰ παιζῆς πέρα.
Καί μ' ἄλλους καί μονάχος
ἡσυχῆς κι' ἀταράχως
διάβαζε Γενοδέρα.

Ἵς ποῦ κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα νὰ πάρῃ κάποιο τέλος
κι' ὅς ποῦ νὰ δῶ τί σκέπτεται γιὰ τοῦτο ὁ Κορφιότης,
κι' ἐγὼ τὰ κακοεργήματα διαβάξω τῆς Ἀγγέλις,
ποῦ σκότωσε τὸν ἄνδρα τῆς μαζῆς μὲ τὰ παιδιὰ τῆς.

Ἵς ποῦ νὰ φθάσῃ ποθητῆ κι' ἐυφρόσυνος ἡμέρα,
ποῦ μία μεταρρυθμίσις θά γίνῃ νεότερα
καί ζῶμοις πολιτικῆ
μ' ἄλλομῶτακο προσωπικό,
πότε τραγοῦδα τὴν Κική,
πότε τραγοῦδα τὴν Κοκί.

**Ἐκδρομὴ σπουδαία κι' ἄλλη
τοῦ κυρίου χουσομάλλη.**

Π. — Μὰ τί μαθαίνεις, Φασουλῆ, γιὰ τὸν ρεπουμπλικάνο;

Φ. — Πῶς νέους λόγους ἔβγαλε καί μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ὀμνῆει μὲ πολὺν θυμὸν
ὁ Ράλλης ὁ τῶν ἐκδρομῶν.

Ἵς τῶν λόγους τοῦ τὰ πληθῆ προσέτρεξαν ἀθρόα
κι' ἐφώνησε γενναίως πρὸς μαχητῶν Ἦρφα:

Κτυπεῖ Ἕλληνων παιδες
τὰ σκόουτ, τοὺς Φουρνιέδες,
τὸν ελευθρον τοῦ στόλου,
καί μὴν ἀκούτε δόγλου
τί λένε 'στὸς μπερδέδες.

Σὰν πάω στὰς Ἀθήνας
τὸ πόδι θά κτυπήσω,

και θά ξαναζητήσω
πραγματικά εθθόνας.

Ύμνετε μ' ἐν ὄργάνοις, ὕμνετε μ' ἐν χορδαῖς,
εθθόνας θά ζητήσω κι' ἐκείνος ὁ μπερδές.

Σας δεβαίω κανένας πῶς δὲν θά μου γλυτώσω,
εθθόνας θά γυρεύω χειμῶνα καλοκαίρι,
και γὰ τούς Γραπινέζους τὸν ἐρωτοῦσαν τόσοι,
κι' εἶπε κι' ὁ Δημητράκης πῶς τίποτα δὲν ξέρει.

Δημητράκη χρυσομέλλη,
ἤλθες και τ' ἀηδόνι φάλλει
τὰ νεανικά σου κάλλη,
κι' ἔλα σκούζου: εἶντε ντέ.

Κι' ἔταν μ' ἔνα κι' ἔταν μ' ἄλλο
και τὰ σκάουτ με τὸν Γάλλο
σοῦ γεννοῦν θυμὸ μεγάλο
μὴ σιμώνης σὲ μπερντέ.

Τέτοια μὲτὰ Φιλομήλια κρυμμένη σὲ κλαδί
μὲ γλῶσσα τραγουδεῖ,
κι' εθθόνας ψάλλει νέας χορεύουσα ἀδλητρίς,
και τώρα νάτος νάτος

προβαίνει κοτσονάτος

ὁ με τὸν Γουλιέλμον συνομιλήσας τρίς.

Γξῶροτζης ὁ καββαλάρης κι' ἀετοφορὸς Ἀρης.

Πολλοὶ με τρόμο κρού
κυττοῦν τὸν καββαλάρη,
ποῦ τὸ ξανθὸ θηρό
κυτξέ με τὸ κοντάρι.

Τὸν καββαλάρη κῦττα,
ποῦ με τὴν Μαργαρίτα
μάς γύρισε τοῦ Τζῶν.

Και τόσο Γραπινέζα
ἔαρηκαν και Κινέζοι,
κι' ἐκείνος ὁ Τζῶν-Τζῶν.

Κυττάτε τὸν Κορφοῖτη,
ὅπου διαβαίνει μ' ἄτι
ξέτιμωτο και γαῦρο.